

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Knotkové a soudců JUDr. Kateřiny Kodetové a Mgr. Zdeňka Váni ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx,
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Tenkrátem
sídlem Havlíčkova 132, 266 01 Beroun,

proti
žalovanému: **P. Š.**, narozený xxx
bytem xxx xxx xxx, xxx xxx,
zastoupený advokátem Mgr. Milanem Vraspírem
sídlem Máchova 831, 25250 Vestec

o zaplacení 230.000 Kč s příslušenstvím

no odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 5. září 2024 č. j. 18 C 35/2024-59

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. o věci samé potvrzuje.

II. Ve výroku II. o nákladech řízení se rozsudek soudu prvního stupně mění jen tak, že výše náhrady činí 69.903,30 Kč, jinak se v tomto výroku potvrzuje.

Shodu s propisem potvrzuje Mgr. M. L.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 35.736,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jaroslava Tenkráta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci částku 230.000 Kč s 15% úrokem z prodlení ročně z této částky od 16. 12. 2023 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku a dále mu uložil ve stejné lhůtě zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 92.801,60 Kč. Stalo se tak v řízení o zaplacení částky z titulu bezdůvodného obohacení poté, co vozidlo prodané žalovaným žalobci bylo zabaveno soudním exekutorem. Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, když odstoupení žalobce od kupní smlouvy ze dne 13. 6. 2023, kterou žalovaný převedl na žalobce tam označené vozidlo, je včasné a důvodné. Tento závěr založil na zjištění, že již v době uzavření kupní smlouvy mělo vozidlo právní vadu spočívající v tom, že vozidlo bylo v exekuci vedené na majetek třetí osoby pojato soudním exekutorem do soupisu majetku. Tato vada vyšla najevo později. Rozhodl proto podle § 2991 zákona č. 89/2012 Sb. (dále jen o. z.) o povinnosti žalovaného takto získané obohacení odpovídající výši kupní ceny vydat žalobci. Protože vozidlo je v držení soudního exekutora, nevázal splnění této povinnosti na předání vozidla žalobcem žalovanému. Důvodným shledal i nárok na požadované příslušenství. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř.
2. Rozsudek byl napaden včasným odvoláním žalovaného, který namítal, že není ve věci pasivně legitimovaný. Žalovaný neměl odstoupení od smlouvy za důvodné, když podle něj není správný závěr soudu prvního stupně o tom, že vozidlo mělo v době uzavření kupní smlouvy právní vadu v podobě na něm váznoucí exekuce. Navíc nešlo o exekuci na majetek žalovaného. Zahrnutí tohoto vozidla do soupisu majetku třetí osoby měl odvolatel za nesprávné, proto nemůže představovat právní vadu vozidla z již řádně vypořádané smlouvy mezi účastníky. Žalovaný poukazoval na to, že povinný S. vstoupil do exekuce až po zcizení předmětného vozidla žalovanému. Vůči žalovanému žádná exekuce zahájena nebyla a jednání exekutora mohlo mít vliv na žalobce až v okamžiku, kdy byl učiněn úkon zajištění sepsaného vozidla, když zahrnutí vozidla nemá vliv na vlastnictví vozidla. Žalovaný dodal, že i kdyby na vozidle z důvodů uvedených shora vázla vada, šlo by o vadu odstranitelnou cestou excindační žaloby. Pokud se žalobce rozhodl takovou žalobu nepodat, nemůže to jít k tíži žalovaného. S odkazem na následné kroky žalobce po zjištění exekuce žalovaný sporoval, že pokud by žalobce o exekuci věděl, o koupi vozidla by neměl zájem. Zdůraznil, že žalobce žalovanému vozidlo nevrátil. Dále namítal, že žalobce neučinil odstoupení bez zbytečného odkladu poté, co se o údajných okolnostech rozhodných pro odstoupení dozvěděl, proto jeho případné právo na odstoupení od smlouvy zaniklo. Vozidlo bylo pojato do soupisu majetku povinného dne 16. 11. 2022. Žalobce požádal o vyškrtnutí předmětného vozidla ze soupisu, avšak soudní exekutor tento návrh zamítl. Žalobce se rozhodl nepodat excindační žalobu, namísto toho odstoupil od kupní smlouvy. Odstoupení ze dne 8. 12. 2023 doručil žalovanému 14. 12. 2023. Podle žalovaného se tak stalo více jak 13 měsíců po usnesení soudního exekutora o zamítnutí návrhu na vyškrtnutí věci ze soupisu a cca rok po zajištění vozidla. Žalovaný soudu prvního stupně pak vytkl i to, že nevysvětlil, proč se odklonil od synallagmatického vztahu. Podle žalovaného důsledkem rozhodnutí soudu prvního stupně je protiprávní stav, kdy žalovaný nemá ani kupní cenu ani vozidlo samotné. V dalším se pak odvolatel vymezil i proti rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení s tím, že lze těžko předpokládat jako předepsané palivo ze strany výrobce benzín Natural 98. Z uvedených důvodů navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítne a žalovanému přizná náhradu nákladů řízení.
3. Žalobce navrhl potvrdit rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný. Trval na tom, že odstoupení od kupní smlouvy bylo včasné a důvodné. Není pravdou, že by odstoupil od kupní smlouvy uzavřené se žalovaným až po 13 měsících po usnesení soudního exekutora o zamítnutí

návrhu na vyškrtnutí věci ze soupisu. Toto rozhodnutí je datováno 2. 11. 2023, žalobce na to reagoval odstoupením od kupní smlouvy z 8. 12. 2023, které pak následně ještě v 12/2023 doručil žalovanému. Žalobce tedy na zjištěnou právní vadu v podobě exekuce váznoucí na vozidle reagoval bez průtahů tím, že požádal exekutora o vyškrtnutí, a poté, co exekutor tomuto nevyhověl, obratem od kupní smlouvy odstoupil a žalovaného vyzval k převzetí vadného předmětu koupě a vrácení kupní ceny. Žalovaný však na to nijak nereagoval. Exekutor následně předmět koupě exekučně zabavil v rámci nuceného výkonu rozhodnutí. Ke dni převodu vlastnického práva z žalovaného na žalobce tak stále vázla na vozidle exekuce. Šlo o skrytou právní vadu předmětu plnění, se kterou je podle judikatury (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odon 1300/2006) spojen nárok žalobce na odstoupení od smlouvy, když jde o právní stav, který brání řádnému nebo smluvenému užívání věci. Tato podstatná vada vázla na vozidle již od 16. 11. 2022, jak vyplynulo z usnesení soudního exekutora. Není rozhodující, zda prodávající o takové vadě věděl. Žalobce jednal bez průtahů a od smlouvy odstoupil poté, co zjistil, že soudní exekutor jeho návrhu nevyhověl. V důsledku odstoupení pak odpadl důvod plnění a je třeba, aby žalovaný bezdůvodné obohacení žalobci vydal. Dodal, že není povinností žalobce podávat excindační žaloby.

4. Žalovaný v replice na vyjádření žalobce doplnil, že exekuce na majetek povinného S. byla výsledkem nalézacího řízení, které bylo ukončeno rozsudkem až 27. 6. 2022. K pověření soudního exekutora k provedení exekuce došlo 23. 9. 2022. Opakoval, že žalovaný koupil vozidlo již 11. 9. 2021 a toto převedl dne 13. 6. 2023 na žalobce. Dne 15. 6. 2023 byl žalobce přepsán jako vlastník v registru vozidel. Podle komunikace WhatsApp mezi žalobcem a žalovaným je zřejmé, že 11. 8. 2023 žalobce věděl o exekuci a o soupisu vozidla do majetku povinného, tedy od tohoto okamžiku žalobce prokazatelně věděl o tvrzené právní vadě. Žalobce činil kroky za účelem toho, aby exekuce údajně zatěžující předmětné vozidlo byla vyřešena. Vyzval žalovaného k zaplacení částky 8.600 Kč jako ½ aktuální výše exekuované částky 17.207 Kč s tím, že tuto převezme raději v hotovosti a vymáhanou částku uhradí. Žalovaný žalobci finanční částku předal, přesto jej žalobce dne 16. 10. 2023 kontaktoval, že vozidlo musel odevzdat. Dne 8. 11. 23 informoval žalobce žalovaného o zamítnutí jeho návrhu na vyškrtnutí vozidla ze soupisu majetku s tím, že poslední možností je vylučovací žaloba k soudu. Zároveň uváděl v komunikaci, že na vině je pan S. a jeho neplacení dluhů. Teprve v prosinci 2023 žalobce upustil od svého záměru podat vylučovací žalobu a namísto toho požaduje peníze po žalovaném. Žalovaný trval na tom, že odstoupení žalobce nebylo po právu, navíc nebylo včasné. Žalobce teprve po čtyřech měsících zvolil cestu k odstoupení od smlouvy namísto avizované vylučovací žaloby. Vylučovací žalobu mohl podat jedině žalobce jako vlastník vozidla. Protože tak neučinil, zůstalo vozidlo součástí exekuovaného majetku. Žalovaný navrhl doplnit dokazování zmíněnou komunikací WhatsApp a účastnickými výpověďmi.

5. Žalobce reagoval písemným podáním, v němž poukazoval na to, že žalovaný, který se k jednání soudu prvního stupně bez omluvy nedostavil, se nepřípustným způsobem snaží prolomit zákonnou koncentraci řízení. Skutečnosti, které uvádí nově až v odvolání, včetně jím nově označených důkazů, jsou podle žalobce procesně nepřípustné a odvolací soud by k nim neměl přihlížet. V tomto směru žalobce poukazoval na judikaturu vyšších soudů, například na nález Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 2901/23 ze dne 8. 1. 2025, v němž Ústavní soud zdůraznil, *že „civilní sporný proces je založen na systému procesních stran v kontradiktorním postavení. Strany proto musí vlastní aktivitou přispívat k objasnění skutkového stavu. Součástí základního práva na spravedlivý proces v širším slova smyslu je i zásada rovnosti účastníků civilního řízení. Pokud odvolací soud provedl důkaz, který byl navržen až po uplynutí koncentrační lhůty, postupoval v rozporu se zásadou rovnosti účastníků, čímž nepřiměřeně prolomil princip koncentrace civilního sporného řízení i princip neúplné apelace“*. Žalobce pak zdůraznil, že se jedná o koncentraci zákonnou, ke které musí soud přihlížet i bez návrhu. Tato koncentrace znamená zákaz novot po dosažení koncentračního bodu. Pakliže žalovaný uvádí tvrzení a nové důkazy v odvolacím řízení, nelze k nim přihlížet. V další části podání žalobce reagoval na nová tvrzení žalovaného ve vztahu k posouzení včasnosti odstoupení od smlouvy. Doplnil, že k odstoupení od smlouvy došlo vzhledem k tomu, že jedna exekuce byla ukončena (zaplacena) a ihned nastoupil do

vymáhacího procesu další exekutor s další exekucí v pořadí. Za této situace byl žalobce v 10/2023 vyzván novým soudním exekutorem k součinnosti a k vydání vozidla. Byl poučen, že může žádat o vyškrtnutí věci ze soupisu majetku; to žalobce učinil. Soudní exekutor v 11/2023 návrh žalobce na vyškrtnutí vozidla ze soupisu zamítl. Následně vozidlo exekučně zabavil, když je fyzicky odvezl pro účely dražby. Možnost žalobce užívat předmět koupě se tak stala zcela nemožnou. Došlo k totálnímu zániku dispozičního práva žalobce s vozidlem z důvodu přetrvávající právní vady na předmětu koupě. Žalobce proto bezodkladně začátkem 12/2023 od kupní smlouvy odstoupil, když bylo zřejmé, že exekutor vozidlo neodvratně zabaví a překoná tak vlastnické právo žalobce. Odstoupení tak bylo včasné a po právu. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani obsah komunikace žalobce se žalovaným z období předcházejících týdnů. Žalobce nepopíral, že zvažoval i možnost excindační žaloby, ta nakonec byla vyhodnocena jako riskantní s ohledem na vyšší počet exekucí na předmětu koupě. Žádný zákon žalobci nestanoví povinnost podat excindační žalobu. Nakonec pro fatální právní vady na předmětu koupě žalobce od smlouvy odstoupil. Podle žalobce není pravdou, že by se právní vada netýkala majetku žalovaného. Tato právní vada je na vozidle od 16. 11. 2022, byla na předmětu koupě i k 13. 6. 2023, tedy v době, kdy byl vlastníkem vozidla žalovaný, a to na základě žalovaným tvrzené kupní smlouvy mezi ním a povinným ze dne 11. 9. 2021. Byl to tak žalovaný, který 13. 6. 2023 převáděl takto zatížený předmět koupě na žalobce, když převáděl vozidlo, které nebylo bezvadné. Žalobce pak znovu poukazoval na usnesení soudního exekutora o zamítnutí návrhu na vyškrtnutí ze soupisu č. j. 203 EXE 23758/22-47, z něhož se podává, že vozidlo bylo pojato do soupisu protokolem o soupisu movitých věcí dne 16. 11. 2022 na podkladě exekučního příkazu č. j. 203 EXE 23758/22-13 ze dne 16. 11. 2022.

6. Odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného do výroku o věci samé není důvodné.

7. Soud prvního stupně rozhodl o žalobě na jednání dne 5. 9. 2024 postupem podle § 101 odst. 3 o. s. ř. v nepřítomnosti žalovaného. Žalovaný ani jeho právní zástupce se k tomuto jednání nedostavili, svoji nepřítomnost neomluvili, ačkoliv byli řádně a včas předvoláni. Soud prvního stupně provedl všechny žalobcem označené důkazy, vyšel z tvrzení účastníků, tak jak byla obsahem spisu ke dni rozhodování soudu prvního stupně. Soud prvního stupně vzal za zjištěné, že dne 13. 6. 2023 žalobce koupil od žalovaného v kupní smlouvě specifikované vozidlo za kupní cenu 230.000 Kč. Dne 15. 6. 2023 byl žalobce zapsán do registru vozidel jako vlastník. Do té doby byl v registru zapsán L. S.. Ten však 11. 9. 2021 prodal vozidlo žalovanému. Pro účely snazšího přepisu vozidla v registru vozidel na žalobce tak byla vyhotovena druhá kupní smlouva ze dne 13. 6. 2023 o prodeji vozidla žalobci panem S.. V obou kupních smlouvách byl uveden účet žalovaného, na který také žalobce zaplatil požadovanou kupní cenu. Následně vyšlo najevo, že vozidlo je od 16. 11. 2022 zapsáno v soupisu majetku v exekuci vedené na majetek povinného L. S. na základě exekučního příkazu vydaného téhož dne soudním exekutorem JUDr. Lukášem Jíchou (viz výše). Žalobce podal návrh na vyškrtnutí vozidla ze soupisu majetku povinného, o kterém bylo rozhodnuto usnesením ze dne 2. 11. 2023, jímž soudní exekutor návrh žalobce zamítl. Žalobce proto s ohledem na základě uvedeného usnesení zjištěnou právní vadu předmětu koupě, která na vozidle vázla již od 16. 11. 2022, a rovněž pak ke dni uzavření kupní smlouvy dne 13. 6. 2023, od této kupní smlouvy dne 8. 12. 2023 odstoupil a žalovaného vyzval k vydání bezdůvodného obohacení.

8. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil podle § 2095, § 2099, § 2100, § 2001, § 2106 a § 2991 o. z. a dospěl k závěru, že odstoupení žalobce od kupní smlouvy uzavřené s žalovaným je důvodné. V kupní smlouvě specifikované vozidlo bylo, jak ke dni podpisu smlouvy dne 13. 6. 2023, tak ke dni složení kupní ceny i ke dni vystavení písemného potvrzení žalovaného pro žalobce o vlastnictví vozidla ze dne 29. 9. 2023 postiženo právní vadou spočívající v tom, že uvedené vozidlo bylo sepsáno soudním exekutorem JUDr. Lukášem Jíchou v exekuci vedené pod sp. zn. 203 Ex 23758/22 na majetek povinného L. S.. Tuto právní vadu soud prvního stupně posoudil

jako podstatnou, když přihlédl k tomu, že žalobce nemůže předmět koupě vůbec užívat, neboť vozidlo bylo fyzicky exekučně zabaveno, což bylo mezi účastníky nesporné. Protože došlo ve smyslu § 2006 odst. 1 písm. b/ o. z. k důvodnému odstoupení od smlouvy a tato v důsledku toho zanikla ex tunc, rozhodl soud prvního stupně podle § 2991 odst. 2 o. z. o povinnosti žalovaného žalobci inkasovanou částku vydat z titulu bezdůvodného obohacení, aniž vázal splnění této povinnosti na vrácení předmětu koupě, neboť vozidlo bylo zajištěno pro exekuci a žalobce je objektivně vydat nemůže. Pokud se žalovaný v řízení ve vyjádření k žalobě bránil tím, že L. S. vozidlo prodal žalovanému dne 11. 9. 2021, tedy ještě před tím, než byla zahájena exekuce na majetek povinného, a že tedy vozidlo bylo sepsáno v exekuci neoprávněně, pak měl soud prvního stupně za významné, že žalovaný odpovídá za vady předmětu koupě ve smyslu ustanovení § 2095 a následujících o. z. bez ohledu na to, zda o této vadě věděl, nebo jednal v dobré víře. Soud prvního stupně žalobě vyhověl i ohledně požadovaných zákonných úroků z prodlení z žalované částky ve výši zaplacené kupní ceny 230.000 Kč od 16. 12. 2023 do zaplacení podle § 1970 o. z. a vl. nař. č. 351/2013 Sb., a to v návaznosti na výzvu k vydání bezdůvodného obohacení, která byla součástí odstoupení od smlouvy doručovaného žalovanému 12. 12. 2023 do datové schránky, kam se žalovaný dne 14. 12. 2023 přihlásil, a dále dne 15. 12. 2023 na adresu jeho bydliště.

9. Z obsahu spisu se podává, že soud prvního stupně vyhověl nároku žalobce platebním rozkazem ze dne 8. 2. 2024. Žalovaný proti němu brojil včasným odporem doručeným soudu prvního stupně dne 12. 3. 2024. Zároveň se vyjádřil k žalobě. Žalovaný uvedl, že kupní smlouva mezi žalobcem a žalovaným byla uzavřena 13. 6. 2023 poté, co si žalobce vozidlo prověřoval a neshledal žádný důvod pro neuzavření smlouvy. Žalovaný nabyl předmětné vozidlo kupní smlouvou uzavřenou s L. S. dne 11. 9. 2021. L. S. je osobou povinnou v žalobcem uváděné exekuci. Exekuce je výsledkem až následného nalézacího řízení ukončeného rozsudkem ze dne 27. 6. 2022. Pověření exekutora bylo vydáno 23. 9. 2022. Žalovaný tak není osobou, která by byla osobou povinnou v žádné exekuci, vozidlo nabyl v dobré víře a následně jej v dobré víře žalobci prodal. Kupní cena za předmětné vozidlo byla mezi žalobcem a žalovaným uhrazena a došlo k předání vozidla. Pokud následně postupem soudního exekutora došlo k zásahu do práv žalobce, bylo na něm, aby uplatnil svá práva v excindačním řízení. Nelze klást žalovanému k tíži, pokud tak žalobce neučinil. Žalovaný poskytl žalobci kopii kupní smlouvy uzavřené v roce 2021 mezi ním a povinným a bylo na žalobci bránit se proti zjevně nesprávnému tvrzení soudního exekutora. Nesprávné rozhodnutí soudního exekutora neznamená právní vadu ujednání žalovaného v kupní smlouvě. Žalovaný namítal, že exekutor nezměnil právo založené kupní smlouvou mezi účastníky. Odstoupení tak nelze považovat za důvodné, stejně jako nárok na vrácení kupní ceny. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby s tím, že není věcně legitimovanou osobou z aktuálních nároků žalobce, vůči žalobci splnil vše, nic neporušil a jednal v dobré víře. Žádné důkazy k prokázání svých tvrzení neoznačil.

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nenamítal, že by odstoupení nebylo žalobcem učiněno včas. Žádné skutečnosti, z nichž by takový závěr bylo lze učinit, před soudem prvního stupně netvrdil. Žalovaný teprve v odvolání a vyjádření k replice žalobce v odvolacím řízení nově tvrdí, že žalobce o exekuci věděl již 11. 8. 2023, z toho dovozuje, že žalobce učinil dne 8. 12. 2023 odstoupení od smlouvy nikoli bezodkladně, proto jeho právo na odstoupení zaniklo. Jinými slovy má za to, že smlouva nezanikla a nárok na vydání bezdůvodného obohacení není dán. K tomuto tvrzení nabídl důkaz komunikací účastníků na WhatsApp a navrhl výslech žalobce i žalovaného (aniž tvrdil a doložil, že důkaz výslechem účastníků není v rozporu s § 131 o. s. ř.).

11. *Podle 118b odst. 1 o. s. ř. ve věcech, v nichž byla provedena příprava jednání podle § 114c, mohou účastníci uvést rozhodné skutečnosti o věci samé a označit důkazy k jejich prokázání jen do skončení přípravného jednání, popřípadě do uplynutí lhůty, která jim byla poskytnuta k doplnění tvrzení o skutečnostech významných pro věc, k podání návrhů na provedení důkazů nebo ke splnění dalších procesních povinností (§ 114c odst. 4). Pokud nebyla provedena příprava jednání podle § 114c, mohou účastníci uvést rozhodné skutečnosti o věci samé a označit důkazy k jejich prokázání jen do skončení prvního jednání, popřípadě do uplynutí lhůty, která byla účastníkům poskytnuta k doplnění tvrzení o skutečnostech významných pro věc, k podání návrhů na provedení důkazů nebo ke splnění*

dalších procesních povinností. K později uvedeným skutečnostem a označeným důkazům smí soud přihlédnout, jen jde-li o skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, které nastaly po přípravném, a nebylo-li provedeno, po prvním jednání nebo které účastník nemohl bez své viny včas uvést, jakož i ke skutečnostem nebo důkazům, které účastníci uvedli poté, co byl některý z nich vyzván k doplnění rozhodujících skutečností podle § 118a odst. 1 až 3.

12. *Podle § 119a o. s. ř. před skončením jednání je předseda senátu povinen účastníky přítomné při jednání poučit, že všechny rozhodné skutečnosti musí uvést a že důkazy musí být označeny dříve, než ve věci vyhlásí rozhodnutí, neboť později uplatněné skutečnosti a důkazy jsou odvolacím důvodem jen za podmínek uvedených v § 205a. Ustanovení § 118b a § 175 odst. 4 část první věty za středníkem tím nejsou dotčena.*

13. *Podle § 205a o. s. ř. skutečnosti nebo důkazy, které nebyly uplatněny před soudem prvního stupně, jsou u odvolání proti rozsudku nebo usnesení ve věci samé odvolacím důvodem jen tehdy, jestliže a) se týkají podmínek řízení, věcné příslušnosti soudu, vyloučení soudce (přísedícího) nebo obsazení soudu; b) jimi má být prokázáno, že v řízení došlo k vadám, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci; c) jimi má být zpochybněna věrohodnost důkazních prostředků, na nichž spočívá rozhodnutí soudu prvního stupně; d) jimi má být splněna povinnost tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti nebo důkazní povinnost, a to za předpokladu, že pro nesplnění některé z uvedených povinností neměl odvolatel ve věci úspěch a že odvolatel nebyl řádně poučen podle § 118a odst. 1 až 3; e) odvolatel nebyl řádně poučen podle § 119a odst. 1; f) nastaly (vznikly) po vyhlášení (vydání) rozhodnutí soudu prvního stupně.*

14. S ohledem na uvedená zákonná ustanovení je zřejmé, že žalobcem nově uvedená tvrzení (že žalovaný zaplatil žalobci v hotovosti ½ vymáhané exekuované částky, že žalobce již 11. 8. 2023 žalobce věděl o právní vadě, že mu žalovaný 29. 9. 2023 podepsal dokument o tom, že vozidlo není povinného, ale žalobce, že mu žalobce 16. 10. 2023 sdělil, že i tak je vozidlo třeba odevzdat a že jej 8. 11. 2023 jej informoval o tom, že došlo k zamítnutí návrhu na vyškrtnutí vozidla ze soupisu majetku) o skutečnostech, z nichž žalovaný dovozuje nikoli včasné odstoupení od smlouvy, jsou nepřípustné novoty, k nimž odvolací soud nesmí přihlédnout. Stejně tak nemůže odvolací soud doplnit dokazování v odvolání uvedenými důkazy, a to ani tehdy, pokud by případně měly prokázat tvrzení, která již žalovaný řádně uplatnil před soudem prvního stupně. Takový postup by byl v rozporu se zásadou koncentrace řízení, zásadou neúplné apelace odvolacího řízení a v konečném důsledku pak porušením zásady rovnosti účastníků, jak správně argumentoval též žalobce v reakci na odvolání žalovaného. V této souvislosti odvolací soud konstatuje, že žalovaný na dotaz odvolacího soudu nevysvětlil, proč tato tvrzení a důkazy neuvedl před soudem prvního stupně. Z obsahu spisu je evidentní, že se tak stalo v důsledku nedostatečné procesní aktivity žalovaného.

15. Odvolací soud shledal, že soud prvního stupně dostatečně zjistil skutkový stav věci a učinil též správné skutkové i právní závěry. Soud prvního stupně se zabýval všemi pro rozhodnutí o nároku žalobce relevantními skutečnostmi a po provedeném dokazování dospěl ke správnému závěru, že žalobce prokázal důvodnost odstoupení od smlouvy. V tomto směru odvolací soud zcela souhlasí s argumentací soudu prvního stupně o podstatné vadě předmětu koupě, jakož i o tom, že s ohledem na to, že uvedená vada byla na předmětu koupě v den uzavření kupní smlouvy mezi žalobcem a žalovaným, je to žalovaný, kdo za takovou vadu odpovídá. Není tak významné, zda jde o zatížení předmětu koupě vyvolané exekucí na majetek jiné třetí osoby, ani to, zda žalovaný byl či nebyl v dobré víře. Také v dalších podrobnostech lze odkázat na správné a vyčerpávající odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, z něhož je zřejmé, že prvostupňový soud posoudil odstoupení jako včasné. Vycházel z toho, že právě v návaznosti na usnesení soudního exekutora ze dne 2. 11. 2023 vyšlo najevo, že předmět koupě trpí podstatnou de facto neodstranitelnou vadou, pročež žalobce od smlouvy 8. 12. 2023 odstoupil. Měl zároveň za významné, že uvedená vada se vyskytovala na předmětu koupě od 16. 11. 2022 dále, tedy i v okamžiku uzavření kupní smlouvy dne 13. 6. 2023.

16. Odvolací soud je se soudem prvního stupně ve shodě, že odstoupení od smlouvy bylo ze strany žalobce učiněno včas. Odstoupení bylo učiněno dne 8. 12. 2023 v návaznosti na usnesení soudního

exekutora ze dne 2. 11. 2023, z něhož žalobce dovodil, že vozidlo má podstatnou právní vadu poté, když neuspěl se svým návrhem na vyškrtnutí vozidla ze soupisu majetku povinného a zároveň z něj zjistil, že vozidlo bylo sepsáno do soupisu dne 16. 11. 2022, tedy že předmětem koupě nebyla věc bezvadná. Takové odstoupení je odstoupením bezodkladným ve smyslu ustanovení § 2002 o. z. K tomu odvolací soud dodává, že zákon nikde tuto lhůtu nedefinuje. Její délka tak bude záviset na charakteru a složitosti plnění, a na dalších okolnostech. Jde totiž nejen o lhůtu k samotnému provedení úkonu odstoupení, tj. k odeslání a doručení příslušného oznámení, ale především o lhůtu nezbytnou k promyšlení a provedení věcného rozhodnutí, zda k odstoupení přistoupit, či nikoliv. To si vedle zpracování určitých analýz, propočtů a vyhodnocení s tím souvisejících může vyžádat i zajištění si právního zastoupení, včetně porady a právní pomoci s takovým úkonem. Přitom je spravedlivé uvažovat toliko dny pracovní. Podle konkrétních okolností tak může jít o lhůtu v řádu několika dnů až týdnů; ani ve složitějších případech by však neměla překročit jeden rok (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 314/05).

17. V dané věci žalobce po doručení usnesení soudního exekutora ze dne 2. 11. 2023 shledal, že jeho návrh na vyškrtnutí vozidla byl zamítnut. Žalobce netvrdí, kdy mu bylo toto usnesení doručeno, kdy se s ním seznámil. Lze předpokládat, že následně po vyhodnocení situace žalobce, jako právní laik, oslovil advokáta JUDr. Tenkráta, kterému dne 29. 11. 2023 udělil plnou moc, mimo jiné i pro odstoupení od smlouvy (viz č. l. 5 spisu). Uvedenému zcela určitě musela předcházet schůzka žalobce s právním zástupcem, a to v čase podle pracovního vytížení jich obou. Výstupem pak bylo odstoupení od smlouvy ze dne 8. 12. 2023, tedy učiněné maximálně ve lhůtě 27 pracovních dní. Je však pravděpodobné, že tato lhůta byla spíše kratší o dobu mezi vydáním usnesení a jeho doručením žalobci. Odvolací soud je však toho názoru, že i kdyby šlo o lhůtu 27 dní, je možné ji s přihlédnutím ke shora uvedenému hodnotit jako odpovídající citovanému ustanovení.

18. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

19. Pokud jde o náklady řízení, soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. Tyto náklady řízení vyčíslil jako náklady vzniklé v souvislosti s právním zastoupením, a to za 7 úkonů právní služby (převzetí, odstoupení, předžalobní výzva, žaloba, další porada dne 15. 4. 2024, vyjádření žalobce k odporu, účast na soudním jednání). Žalobci přiznal 7× odměnu 9.220 Kč stanovenou podle § 6, § 7 a § 11 vyhlášky č. 177/96 Sb. (dále jen AT), 7× režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 4 AT, cestovné tam uvedeným vozidlem na cestě Beroun – Praha – Beroun na jednání soudu dne 5. 9. 2024, tedy 84 km při spotřebě 5,5 litru na 100 km a vyhláškové ceně paliva benzínu Natural 98 ve výši 42,6 Kč na litr benzínu a amortizaci 5,60 Kč na 1 km, tedy 667,20 Kč, to vše spolu s 21% DPH a dále soudní poplatek 11.500 Kč. Celkem byly náklady soudem prvního stupně vyčísleny na 92.801,60 Kč.

20. Soud prvního stupně pochybil, když jako úkon právní služby, za který má žalobce nárok v daném řízení posoudil odstoupení od smlouvy; takový úkon se v § 11 AT neuvádí. Odvolací soud pak na rozdíl od soudu prvního stupně nemá za účelně vynaložený náklad spojený s poradou 15. 4. 2024, když na této poradě nebylo řešeno nic zásadního, nového. Výstupem této porady bylo podání vyjádření k odporu. Odvolací soud proto změnou podle § 220 odst. 1 o. s. ř. korigoval výši náhrady na částku 69.903,30 Kč, když účelně vynaložené náklady řízení žalobce tvoří 5× odměna 9.220 Kč, 5× režijní paušál po 300 Kč, cestovné 667,20 Kč. Celkem za právní zastoupení 48.267,20 Kč, s 21% DPH pak 58.403,30 Kč. Dále žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek 11.500 Kč.

21. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., když plně procesně úspěšnému žalobci náleží plná náhrada nákladů odvolacího řízení, a to

22. Za 3 úkony právní služby (vyjádření, replika, účast na jednání) 3× odměna 9.220 Kč stanovená podle § 6, § 7 a § 11 vyhlášky č. 177/96 Sb. (dále jen AT), 3× režijní paušál podle § 13 odst. 4 AT; za vyjádření k odvolání ve výši 300 Kč podle AT účinného do 31. 12. 2024 a za zbylé dva úkony

ve výši 2x 450 Kč podle AT ve znění novely účinné od 1. 1. 2025. Dále cestovné tam uvedeným vozidlem na cestě Beroun – Praha – Beroun na jednání soudu dne 21. 1. 2025, tedy 84 km při spotřebě 5,5 litru na 100 km a vyhláškové ceně paliva benzínu Natural 98 ve výši 40,50 Kč na litr benzínu a amortizaci 5,80 Kč na 1 km, tedy 674,30 Kč. Dohromady 29.534,30 a spolu s 21% DPH pak 35.736,50. Pro úplnost odvolací soud dodává, že v technickém průkazu vozidla právního zástupce žalobce je předepsané palivo „benzín“. Je tak na uživateli, zda zvolí benzín s oktanovým číslem 95 nebo 98. Přiznání cestovného podle spotřebovaného benzinu Natural 98 tak odpovídá skutečným nákladům, na které má žalobce nárok.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení .Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 23 o.s. ř.).

Praha 21. ledna 2025

JUDr. Jana Knotková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s propisem potvrzuje Mgr. M. L.